

slag, som var fremme, om det var Landbruget eller Industrien, der i Fremtiden kunde vente Bevaagenhed fra den høje Regering. Jeg blev ikke klar over, hvad Resultatet blev af Diskussionen, det er for saa vidt ogsaa ret ligegyldigt i Øjeblikket; men een Ting er jeg klar over, og een Ting er Arbejderne klare over, at noget godt fra denne Regering skal man ikke vente sig. Det viser sig tilstrækkeligt, at hvor man har Magt og er stærk nok til det, kommer man over Arbejderne og indkasserer Gevinsten ved det Løntrykkeri, som i værksættes fra privat Side. Der sporedes i Gaar i dette høje Ting ligesom en vis Forundring over, at der indenfor Socialdemokratiet, indenfor Arbejderne var en stærk Trang til at faa denne Regering erstattet med en anden Regering. Naar man bliver gjort bekendt med Resultater af den Art, jeg her har nævnt, naar Arbejderne Gang paa Gang faar Følelsen af, hvad de kan vente fra denne Regering, saa kan de højtærede Ministre være ganske forvissede om, at det, som Arbejderne i dette Land ønsker, er, at denne Regering, ikke mindst den højtærede Landbrugsminister, maa forsvinde hellere i Dag end i Morgen.

Lundberg: Det er i Anledning af det i Betænkningen under Nr. 242 omtalte Samraad og den under Nr. 320 aftrykte Skrivelse fra Justitsministeriet til Folketingets Finansudvalg, at jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger. Adskillige Talere i dette høje Ting har gentagne Gange været inde paa en Omtale af de Forhold, der udviklede sig i Randers omkring den 17. Marts dette Aar; ja, selv det ærede Medlem Hr. Brorsen har tre—fire Gange, tror jeg, nævnt Randers fra denne Talerstol og var endogsaa et Øjeblik af den Formening, at vi, Socialdemokraterne, ikke nærrede noget Ønske om at tale om denne Sag, det var let forstaaeligt, mente han. Jeg skal sige, at vi har ikke noget som helst imod at tale om de Begivenheder, der fandt Sted i Randers i de Dage. Men naturligvis indlader man sig ikke paa at optage en Debat om dette Spørgsmaal, naar det er ganske andre Ting, der skal behandles.

Jeg skal ikke her komme ind paa en lang Redegørelse for, hvorledes Forholdene udviklede sig, men kun sige, at de Uroligheder, der fandt Sted ved Havnen den 17. Marts, var efter min og alles Formening af en saadan Art, at Randers Politi meget vel kunde have ordnet denne lille Skærmydsel. Hvis den Randers Politimester vilde have grebet ind med sine Betjente og have afspærret Havnen, vilde det overfor saadanne

i Forhold til den Styrke, som Politiet raader over i Randers, smaa Uroligheder — jeg siger udtrykkelig „i Forhold til“ —, have været let at ordne denne Sag. Det var jo et Overfald, der fra nogle Arbejderes Side fandt Sted paa de arbejdsvillige. Og det fandt Sted, efter at disse i allerhøjeste Grad var blevet udæsket af de saakaldte frivillige Arbejdere, til Dels ved, at disse viftede med Jernstænger og Revolvere, som de dog i det afgørende Øjeblik glemte at skyde med. Det førte nu til, at nogle af disse arbejdsvillige fik nogle Prygl. Hvis man vil spørge mig — og det forudsætter jeg, at særlig ærede Medlemmer af Venstre med Indignation i Stemmen vil gøre —: skal det være tilladt, at der finder Overfald Sted paa aaben Gade, vil jeg svare: Nej, absolut nej. Og vi har fra vor Side intet Øjeblik gjort Forsøg paa at forsvare disse Overfald. Men hvis man derimod vil spørge mig, om jeg forstaaer, hvorledes saadant kan ske, vil jeg svare med et ubetinget Ja. Det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen har lige gjort opmærksom paa, at den Politik, denne Regering i det hele har ført, stadig har haft en haard Haand nedad mod Arbejderne. Og naar man betænker den lange Arbejdsløshedsperiode, som Arbejderne har været udsat for, delvis ogsaa begrundet ved den Politik, som Regeringen har ført, naar man betænker den derefter følgende Lockout, hvor Tusinder af Arbejdere havde været udsat for den yderste Nød, i alt Fald havde maattet friste meget vanskelige Kaar, forstaaer man vel, at Folk i Øjeblikkets Overilelse, naar særlig Anledning gives, kan lade sig forlede til et saadant Skridt.

Men jeg vil hævde, at Politimesteren i Randers kunde have afværget, at Situationen udviklede sig, som den gjorde, og at Justitsministeren navnlig ved sin Odense Tale ikke har gjort sit til, at Politimestrene Landet over bevarede Koldsindigheden, en Tale, hvorefter de Herrer Politimestre unægtelig maatte faa det Indtryk, at alt, hvad de foretog sig, foretog de sig med Justitsministeriets Billigelse, og alt, hvad de undlod at foretage sig, blev paa eget Ansvar. En Tale, der har denne Tendens, skal ikke virke beroligende eller bidrage til, at Politimestrene optræder med den fornødne Koldsindighed. Jeg skal forsøge at bevise, at den Randers Politimester ingenlunde heller har gjort dette. Om Lørdagen fandt der et mindre Opløb Sted i Brødregade, det var i og for sig meget mere end det, der skete om Fredagen, men medens man om Fredagen straks kaldte ridende Dragoner til og lod dem trække blank, viste det